

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2822/05
26.10.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Nadežde Radević, Stojana Jokića i Vladimira Tamaša, članova veća, u parnici tužilaca: 1) AA, čiji je staralac AA1, 2) BB, 3) VV, čiji je zajednički punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog GG, čiji su punomoćnici BV i BG, advokati, radi raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž. 811/05 od 18.08.2005. godine, u sednici veća održanoj 26.10.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž.br. 811/05 od 18.08.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kraljevu P 1759/04 od 03.03.2005. godine stavom I izreke odbijen je tužbeni zahtev tužilaca AA, BB i VV, da se raskine ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen dana 15.03.2000. godine u predmetu Opštinskog suda u Kraljevu R. 107/00 između PP, kao primaoca izdržavanja i tuženog GG, kao davaoca izdržavanja, kao neosnovan. Stavom II izreke odbijen je tužbeni zahtev istih tužilaca da se tuženi GG obaveže da tužiocima preda u državinu stan koji se nalazi u Kraljevu u zgradi DD, kao neosnovan. Stavom III izreke obavezan je tuženi da tužiocima na ime troškova parničnog postupka plati 50.000,00 dinara.

Pobijanom presudom Okružnog suda u Kraljevu Gž. br. 811/05 od 18.08.2005. godine odbijene su kao neosnovane žalbe stranaka, a presuda Opštinskog suda u Kraljevu je potvrđena.

Protiv navedene drugostepene presude tužioci su izjavili blagovremenu i dozvoljenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je, na osnovu člana 403. u vezi člana 396. ZPP ("Sl.gl.RS" br. 125/04), ranije odredbe člana 386. saveznog ZPP, ispitao pobijanu presudu i našao da revizija nije osnovana

Prema utvrđenom činjeničnom stanju pokojni PP, suprug prvotужilje AA i otac tužilaca VV i BB, zaključio je sa tuženim ugovor o doživotnom izdržavanju dana 15.03.2000. godine. Ovim ugovorom tuženi se kao davalac izdržavanja obavezao da sada pokojnog PP, primaoca izdržavanja, hrani, neguje, oblači, pruža pomoć-medicinsku i dr., nabavlja ogrev, a posle smrti sahrani, izda podušja po mesnim običajima, ogradi grob i sagrađi spomenik. Pokojni PP se obavezao da mu posle smrti ostavi stan površine 33m², koji se nalazi u ___ i pokretne stvari zatečene u stanu do trenutka njegove smrti. Stan koji je predmet ovog ugovora pok. PP je dobio u zakup rešenjem u kome je samo on naveden da ga koristi. Stan je otkupio 11.05.1992. godine isključivo od svojih sredstava od "ĐĐ", gde je bio zaposlen. Pored navedenog stana i pokretnih stvari u njemu, pok. PP je posedovao i druge nepokretnosti po osnovu nasleđa. Pet-šest meseci pre smrti, njegovo zdravlje se pogoršalo, međutim, bio je pokretan. Tuženi GG, davalac izdržavanja, je izvršio sve svoje ugovorne obaveze i u svemu se starao o pok. PP (donosio mu hranu, nabavljao ogrev, vodio ga kod lekara, posećivao, a posle smrti pok. PP organizovao je njegovu sahranu, parastose, zakupio grobno mesto i podigao nadgrobni spomenik). Bračna zajednica između sada pok. PP i tužene AA faktički je prestala da postoji 20 godina pre nego što je on dobio stan od preduzeća u kome je bio zaposlen, a koji predstavlja predmet spornog ugovora o doživotnom izdržavanju. Tužilja AA se u taj san nije uselila, jer je zbog bolesti živela kod svoje sestre u drugom mestu- ___. Ona nije ničim doprinela sticanju predmetnog stana, koji je pok. PP otkupio iz svoje posebne imovine. U stan se nisu uselili ni tužioci BB i VV, deca pok. PP.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev tužilaca za raskid spornog ugovora o doživotnom izdržavanju zbog neizvršenja ugovornih obaveza tuženog, kao neosnovan.

Pravo na raskid ugovora o doživotnom izdržavanju zbog neizvršavanja davaočevih obaveza je imovinskog karaktera i posle primaočeve smrti prelazi na njegove naslednike koji mogu podneti tužbu za raskid ugovora. Tužioci su kao zakonski naslednici sada pok. PP, primaoca izdržavanja, posle njegove smrti podneli tužbu za raskid predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju zbog neizvršenja ugovornih obaveza tuženog, kao davaoca izdržavanja. Međutim u postupku provedenom po ovoj tužbi utvrđeno je da je tuženi izvršio svoje ugovorne obaveze prema primaocu izdržavanja-sada pok. PP stoga su nižestepeni sudovi pravilno našli da nisu ispunjeni zakonski uslovi za raskid tog ugovora.

Ovaj sud je cenio i navode revizije o tome da stan koji predstavlja predmet ugovorne obaveze primaoca izdržavanja-pok. PP, ulazi u režim zajedničke imovine tužilje AA i sada pok. PP, jer je otkupljen u vreme trajanja njihovog braka.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da sama okolnost što je predmetni stan otkupljen u vreme kada se sada pok. PP formalno nalazio u braku sa tužiljom AA, ne predstavlja razlog i bitan uslov zbog kojeg bi stan u smislu člana 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima Srbije ušao u režim zajedničke imovine i davao pravo tužilji AA na svojinski udeo po osnovu zajedničke tekovine na tom stanu.

I Vrhovni sud nalazi da suštinsko nepostojanje bračne zajednice u dugom vremenskom periodu pre nego što je pok. PP stan dobio u zakup, isključuje mogućnost sticanja svojinskog udela po osnovu zajedničke tekovine na spornom stanu stoga su suprotni navodi revizije neosnovani. I pod uslovom da je tužilja AA bila sunosilac stanarskog prava, nisu ispunjeni uslovi iz člana 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima Srbije tj. za primenu pravila o zajedničkom sticanju u bračnoj zajednici, jer je po toj odredbi osnovni uslov za sticanje zajedničke svojine da je stvar stečena radom u bračnoj zajednici, što ovde nije slučaj. Kako tužilja AA nije svojim radom ili prihodima od svoje posebne imovine doprinela u otplati otkupne cene, stan nije postao zajednička svojina sada pok. PP i tužilje AA. Takođe, pok. PP je iz istih razloga mogao da raspolaže i pokretnom imovinom koja se nalazi u stanu i koja je određiva u smislu njene identifikacije.

Imajući u vidu navedene okolnosti, kao i činjenicu da je tuženi svoje obaveze iz spornog ugovora o doživotnom izdržavanju savesno izvršio, nema pravnog osnova za raskid ugovora. Iz tih razloga je odlučeno kao u izreci ove presude.

Veći deo navoda revizije odnosi se na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu ocenu dokaza, što u smislu člana 398. stav 2. ZPP ("Sl. gl. RS", br. 125/04), ne može biti razlog za izjavljivanje revizije.

Sa izloženog, Vrhovni sud je na osnovu člana 405. ZPP, odlučio kao u izreci presude.

Predsednik veća – sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn